

PIERRE ROBIN

**"SOYONS REALISTES
DEMANDONS L'IMPOSSIBLE"**

MAI 68

**EN LOT ET
GARONNE**

Editions d'Albret
Collection Terre de mémoires

Lot-et-Garonne (French: [\[lot_e garɔn\]](#), Occitan: *Òlt e Garona*) is a [department](#) in the southwest of [France](#) named after the [Lot](#) and [Garonne](#) rivers.

UN PAYS PARALYSÉ

chamboulé, où se brisent le carcan des habitudes et la camisole de la vie quotidienne qui engendre le fatalisme et l'acceptation.

À Villeneuve, Pierre Delrieu décrit la multiplication des tâches syndicales que doit assumer la petite équipe de l'Union Locale : « les membres du bureau de l'U.L. suffisent à peine à la tâche qui leur est imposée. Il faut former des sections syndicales, établir des cahiers de revendications par entreprise, donner des exemples de lettre pour les élections de représentants du personnel, remplir les cartes d'adhérents isolés. En deux jours, il se constitue huit syndicats dans l'industrie du bâtiment, un dans les garages (Villeneuve-automobile), un dans l'alimentation (UEV), un chez les chauffeurs de la gare routière (STAV), un à l'Union de l'Épicerie Villeneuvoise, un à la Générale des Eaux, un autre chez Bardina... Dans l'industrie privée, le nombre d'adhérents est multiplié par cinq... Georges Dubois, qui était agent de la Banque de France,

Ο Μάης του 68 στη Λοτ και Γκαρόν

Μια χώρα σε παράλυση

{...}

Ο Ζωρζ Ντιμπουά, που ήταν υπάλληλος στη Τράπεζα της Γαλλίας, θυμήθηκε και αυτός την πρωτότυπη εμπειρία που ζήσανε στις τράπεζες στη πόλη της Βιλενέβ. Οι τράπεζες ήταν κατειλημμένες, και οι υπάλληλοι, περίπου 60 στον αριθμό, συγκεντρώνονταν όλα τα πρωϊνά. Είχαν αποφασίσει να πληρώνουν τους μισθούς: όταν ερχόταν το δελτίο πληρωμής του εργαζόμενου που απεργούσε, ο τραπεζοϋπάλληλος του έδινε μία προκαταβολή. Για να αποφεύγουν τις πιέσεις των διοικήσεων των τραπεζικών ιδρυμάτων, και τον κίνδυνο αντιποίνων, ήταν οι υπάλληλοι κάποιας άλλης τράπεζας που έρχονταν να πραγματοποιήσουν τις πληρωμές (από την Εμπορική Τράπεζα της Γαλλίας, για παράδειγμα, πηγαίνανε στην Σοσιετέ Ζενεράλ και αντίστροφα).

Αυτό απαιτούσε μια οργάνωση μεγάλης ακρίβειας και την ανάπτυξη ενός είδους «σχεδιασμού», αφού η τραπεζική «αποστολή» κάθε απεργού άλλαζε συνεχώς σύμφωνα με ένα εκ περιτροπής σύστημα που λειτουργούσε μεταξύ τους. Ο Ζ. Ντιμπουά θυμάται ότι η κατάσταση ήταν εντελώς παράνομη και σε συνολική ρήξη με τους κανόνες λειτουργίας των τραπεζικών ιδρυμάτων.* Οι διευθυντές ερχόντουσαν στις συγκεντρώσεις προσπαθώντας να ασκήσουν πιέσεις ώστε να πάψει αυτός ο «παραλογισμός» αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα: ήταν οι υπάλληλοι που είχαν τον απόλυτο έλεγχο στα ταμεία: ένα είδος «εργατικού» ή συνδικαλιστικού ελέγχου στις τράπεζες, φαινόμενο που πρέπει να ήταν μάλλον ασυνήθιστο για την εποχή. Τα αφεντικά, σκανδαλισμένα, έρχονταν να διαμαρτυρηθούν λέγοντας ότι οι υπάλληλοι δεν είχαν το δικαίωμα να ακουμπάνε τα λεφτά τους χωρίς τη συγκατάθεσή τους, αλλά η διασυνδικαλιστική απεργιακή επιτροπή, πολύ δεμένη, κρατούσε καλά και συνέχισε να πραγματοποιεί τις πληρωμές.{...}

*Δεν είναι παρά σε περιόδους βαθείας κρίσης, όταν το οικονομικό και πολιτικό σύστημα χάνει τη νομιμότητά του και το κύρος του στα μάτια εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, που παραβιάσεις τόσο σοβαρές, νόμων που μοιάζουν ακλόνητοι και «γραμμένοι πάνω στο μάρμαρο», μπορούν να γίνουν και είναι δυνατές, σαν κάτι το προφανές και απόλυτα φυσιολογικό. Γίνεται κανονικό και μάλιστα απαραίτητο σε τέτοιες συνθήκες, οι υπάλληλοι της τράπεζας να πάρουν τον έλεγχο των συναλλαγών για να πληρώσουν τους εργατές που απεργούν... κάτι το τόσο σκανδαλώδες για τους τραπεζίτες! Ένα από τα διδάγματα του Μάη είναι ότι «τα ταμπού έχουν επιβληθεί για να παραβιάζονται» σύμφωνα με την περίφημη έκφραση: «ας είμαστε ρεαλιστές, ας ζητάμε το αδύνατο!»